

Prelisičena samota

Magdalena
Svetina

JUTRO kadar iščem sebe
med trhlimi deskami
bi najraje spet
zgradila porušene zidove
in iskala komaj v vodo
potopljeni kamen
a samo sedim ob robu
umazane vode
kot da je v njej skrit
moj blede obraz

samo jaz sem še
neumita z veseljem
prelisičila samoto

ČAS Ne odnašaj brezbriznih
koles s seboj.
Pusti mi malo
sonca, da bom
z večerom zarja
v njem se skrila,

da se bom zjutraj
nad zemljo
lovila.

Te bom zbudila,
da boš videl samoto.
Potem boš hitreje
pomikal brezizrazni čas.

SAMA Zakaj ne zazvoni
v to prekleto tišino
eksplozija smeha?
Samo strah riše
dolge prste
po zaspanih stenah.
So sence morda
prenesle besedo v nirvano?

Zakaj se ne spusti
brenčanje čebel
v modro zasanjano
noč?

Tudi zvezda
je lahko
sama!

SPOMIN Duša atoma sem
navadne hitrosti.
Včasih
gledam v svinčene oblake
medlih figur
in mislim, da bo sonce
vstopilo nekega
preteklega dne.
Bilo je, ko sem se
razklala v celoto

in se iskala med rožami.
Z nožem sem malo smeha
zarezala v majhno drevo.

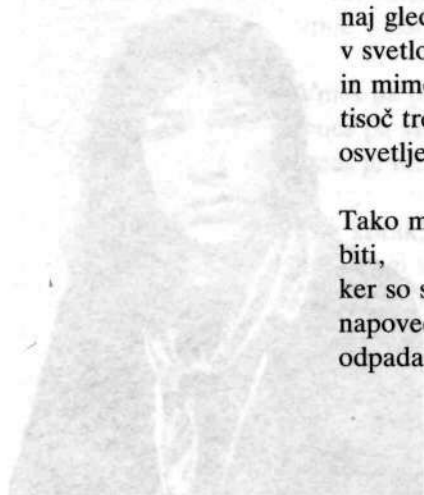
Potem sem postala
molekula
otopelih iskanj.

POČITNICE s potokom bežeča sem se
pridružila nabrušenim
mečem ker hočem vse
samo jaz ne morem več
netiti v sebi tako kot
nekoč
ko si tudi ti
ko sva oba hotela
posušiti že presušeno
obalo sva nadišavila
da je šlo na tisoče
pajkov
in sva
in nisva
pozabila spominov

BRIŠEM SLEDI Kadar hočejo umazana
tla spregovoriti
jih je treba prekriti
s srebrnim pajčolanom
se morajo zlepiti
v lažno podobo
ugodja
zato sem tudi jaz
na njihovi spirali
brisala sledi
politega vina
nasmeh je v njih
precejal solze

PRAZNOVANJE Samo nekaj minut
naj gledam
v svetlobo
in mimo bo steklo
tisoč trenutkov nikoli
osvetljenih.

Tako mora
biti,
ker so sojenice
napovedale
odpadanje praznovanj.

MOSTOVI so beli mostovi
zarili se v moje
moči
ljudje so vpili
ne vedoč zakaj
samo da so potem
izpili vse moje
vranaste besede
večerno jutro
je odšlo v gibanje
kajti ni moglo
ostati
nepopisan papir